

краката си да не ме свалятъ. Женитѣ плачеха и като ме видѣха, питаха: — Турцитѣ дошли ли сж вече въ Габрово? Да ли сж вече наблизо? Какво трѣбва да се прави? — и макаръ азъ да отговаряхъ че никакъ нѣма Турци, че всичко е лъжа, но тѣ все продължаваха да плачѣтъ като говоряха Боже! ей-сега ще ни исколятъ всичкитѣ, ще убиятъ нашитѣ дѣца, ще изгорятъ къщитѣ ни а насъ ще хвърлятъ въ огънь! . . . О, Боже! Боже! Какво да се прави! Мжжѣтъ бѣха все въоръжени, на ако и да бѣха такожде уплашени отъ това страшно извѣстие, но все пакъ се виждаха да сж много по-спокойни и скоро тѣ начнаха такожде да се съмишватъ, щото Турцитѣ дѣйствително да сж дошли въ Габрово; послѣ това се показаха на улицата полицейски, които се стараяха да успокоятъ народѣтъ, като викаха: нема Турци и Черкези, нема нищо! Кждѣ отивате вне! Кой ви е казалъ? Всичко това е измислено. Вървете си скоро въ къщата и не е дозволено да се събирате на улицитѣ. Тѣзи полицейски идѣха по пѣтътъ отъ тая страна, отъ дѣто трѣбваше да дойде неприятельтъ, а като се обърнахъ къмъ противоположната страна, азъ видѣхъ попъ Стефана, който предвождаше нѣколко въоръжени Българи. Попъ Стефанъ такожде имаше пушка на рамо. Той бѣше много развълнуванъ и уморенъ, неговото лице пламтеше; по челото му течеше силенъ потъ.

— Никждѣ никакви Турци нѣма! — викаше той, като се обръщаше къмъ народѣтъ: — успокойте се и вървете въ къщитѣ си. Всичко това е лъжа, казвамъ ви. Все бѣжанцитѣ сж виновати на това; все тѣ сж го измислили, и азъ ще отида веднага